

Passionerad Argbiggan slår an tydlig nerv och ton

Hela stora scenytan i två våningar utnyttjas effektivt, skapar energi och rymd i föreställningen

Foto: Helena Törnqvist/Shakespearefabriken

Italien, 50-tal, schlagers, dans och drinkar är ramen för Shakespearefabrikens årliga uppsättning, Argbiggan.

Vadstena 2 juli 2023 15:30

Det här är en recension. Åsikterna i texten är skribentens egna.

I förstone vilar ögonen på Roger Lybecks och Anna Sigurdsdotters genomtänkta koreografi och kostym. Även i år förmår man utnyttja hela scenytan i två våningar, vilket ger fart och energi åt det farsartade grepp som valts.

Men jag har svårt för stampandet omkring och de högljudda ingångarna i längre textsjoken. Här spelas alltför expressivt från start. Det spottas och vrålas. Effektfullt, men lämnar föga kvar till ett rasande klimax. Uppsättningen vinner på att dämpas för att ge utrymme för stegring och kulmen.

Balansen infinner sig nog senare i spelperioden när man är varm i kläderna och vågar hålla på den efterlängtade utlösningen för att tala kärlekens språk. För passionen finns och slår an en tydlig nerv och ton.

Plaenges Petruccio är så frustande testosteronstinn som man kan önska. Flinet, blöta blicken som övergår i ursinne och maktmissbruk, hur han njuter av att svälta ner sin fru till foglig, är enastående.

Inga Onns Tranio och P J Perssons Hortensio förkroppsligar tidens mansbild med gester och blickar.

Nina Dahns Bianca spelar ut hela registret med en infernalisk pendling mellan oskuld i bardotrutigt och hungrigt fullblod. Flickan och nymfetten, madonnan och horan. Stereotyperna är tydliga.

Kvinnan ska tuktas och tämjas, både modigt och vanskligt av en regissör post *Me too*. På texttrogenhet följer tidsmässig trofasthet och få vågar något nytt grepp i Shakespeare. Det är inte oproblemiskt. Här tar man fasta på farsens element men de ger sällan ger utrymme till att utforska och problematisera gängse kvinnonormer eller ens rucka något på stereotyper.

Regissören har slutligen löst frustrerade Katarinas dilemma genom att låta henne segla ut med högburet huvud, ett "up yours" i ena handen och flaskan i den andra. Bilden etsar sig fast och Erik Magnusson är strålande som Katarina. Han rör sig elegant från ilsken flicksnärta till svulten, tuktrad hustru och vidare över i ett slutligt segertåg ut. Förlöst, men bara till hälften och alltför kvickt.

Nog skulle det sitta fint med en "Katta" som vässat färdigt klorna och med några järn innanför bluslivet klöser sönder patriarkatet. Skönt rutet ändå Erik, inom traditionell text.

Argbiggan

Shakespearefabriken, Vadstena 5/7 – 5/8

Med: Erik Magnusson, Pontus Plænge, Per-Johan Persson, Inga Onn, Magdi Saleh, Nina Dahn, Björn Wahlberg, Susanne Gunnensen, Björn Asp Lundqvist, Ludvig Gullman m fl.

Regi: Ronny Danielsson

Koreografi: Roger Lybeck

Kostym: Anna Sigurdsdotter

Catrin Villaume Fägerstrand